

Мѣжду това, лѣтото си отишло; много отъ цвѣтоветъ повяхнали, а на мѣсто тѣхъ по дърветата увиснали сочни, сладки зрънца. Слънцето починало по рано да залъзва, сегисъ тогисъ повѣйвалъ вѣтрець и по начесто попрѣквалъ дъждець. Михалчо и Радка си припомнили за своитѣ кожухчета и починали да се прѣширатъ: кое кожухче е по хуваво, дали тѣхното или на червейчето. Червейчето забѣлѣжило, че листата по дърветата не биле толкова миризливи и сладки, колкото биле по-напрѣдъ. Слънцето не било толкова топло и самичкото то не било тѣй весело; него не го радвало вече всичко по свѣта, както по-напрѣдъ.

«Е, че какво, помислило си то, доста врѣме поживѣхъ на този свѣтъ, понихъ си и горчива и сладка росица, обличахъ се въ кожухче, дружихъ се съ цвѣтоветъ, врѣме е вече да станѣ по-хубаво нѣщо отъ това.»

Слѣдъ това слѣзло отъ листцето, прѣминѣло по край блѣскавата росна капчица, припомнило си, колко ъ се радвало, когато ж видѣло за пръвъ пѣтъ, запѣлѣзало още по нататѣкъ въ гѣстата зеленина, по-търсило си сѣчесто скришно мѣстце, но надалечъ отъ шумата и свѣтлината и починало най-важната си работа въ своя животъ.

Веднѣжъ, когато Михалчо и Радка го намѣрили, много се зачудили, като видѣли, че тѣхний старъ приятель, нито ѣдалъ, нито пиялъ, и цѣлъ день неприкъснато се трудилъ надъ работата си. Ами каква ли е била работата на червейчето, любезни дѣчица? Тя е била много важна работа: червейчето се готвяло да умрѣ и си приготвявало гробче. Трудило се, трудило се, догдѣто си направило гробчето. Най послѣ съблѣкло шареното си кожухче и продумало: «кожухчето не ми трѣба въ гробчето» и си заспало сладко. Нѣма вече червейчето. Отъ него нищо не се виждало, освѣнъ гробчето му, което се люлѣяло съ трѣвицата заедно.

Не спало много врѣме червейчето. Изведнѣжъ осѣтило, че ново сърдце затупало въ него: малки крачка му израстили по коремчето, а на гърбѣтъ му нѣщо запърнало; не се минѣло една минутка и гробчето му се отворило. Червейчето видѣло, че